

Cuprins

<i>Lista abrevierilor</i>	5
Capitolul 1	
Vă spun în mare secret	7
Capitolul 2	
Să ne întoarcem la caii noștri	25
Capitolul 3	
Apropo de cădere	39
Capitolul 4	
Prinde falsificatorul!	52
Capitolul 5	
Din timpurile căderii Imperiului Roman	64
Capitolul 6	
De ce aveam nevoie de Spania?	78
Capitolul 7	
Să se dea pământ țăranilor din Grenada	88
Capitolul 8	
De ce aveau nevoie comuniștii de securitate colectivă?	101
Capitolul 9	
De ce avea nevoie Armata Roșie de coridoare prin Polonia? ..	110
Capitolul 10	
Europa putea avea un alt destin... ..	120
Capitolul 11	
Cum vă imaginați aceste coridoare?	131
Capitolul 12	
Să câștigăm timp!	143

Capitolul 13	
De ce nu s-a grăbit tovarășul Stalin să deschidă al doilea front?	156
Capitolul 14	
Despre cel mai învechit tanc	166
Capitolul 15	
Despre seculara rămânere în urmă	178
Capitolul 16	
În afară de ticăloșie, prin ce?	191
Capitolul 17	
Cine se compară cu T-26?	197
Capitolul 18	
Încă o dată despre tancurile grele	204
Capitolul 19	
Despre o concepție vicioasă	220
Capitolul 20	
Tuhacevski în pustie	236
Capitolul 21	
Marele avânt	252
Capitolul 22	
De ce l-a lăsat Stalin în libertate pe Troțki?	260
Capitolul 23	
De ce avea nevoie Molotov de Dardanele?	268
Capitolul 24	
De ce erau ținute diviziile de tancuri la bornele de frontieră?	275
Capitolul 25	
Doar eu și oamenii mei	286
Capitolul 26	
Pe cine cerea Beria să fie revocat de la Berlin?	299
Capitolul 27	
Ordon să se năpustească!	311
Capitolul 28	
Despre jumătate de miliard	326

Capitolul 29	
Goebbels a inventat toate acestea!	334
Capitolul 30	
De ce l-a apărat procurorul Vișinski pe Ribbentrop la procesul de la Nürnberg?	344
Capitolul 31	
Despre latura morală a problemei	352

4

Totuși, de ce a apărut Bonaparte în această istorie?

Nu vă grăbiți. Voi explica imediat.

Cu mii de ani înainte de Bonaparte, comandanții de oști cunoșteau regula cea mai de seamă a războiului: trebuie să tai căile de aprovizionare ale inamicului tău și să ferești căile tale de aprovizionare de încercările inamicului de a le tăia. Bonaparte a reușit să exprime această judecată înțeleaptă mai simplu ca toți.

Bine era pentru Jukov în Mongolia. Avea 57.000 de oameni. Pentru aprovizionarea acestei grupări de trupe sovietice se cereau eforturi titanice. Toate cele necesare trebuiau cărate cu mașinile. Zeci de mii de tone pe sute de kilometri. Cele absolut necesare ajungeau numai pentru o operațiune scurtă.

Acum închipuiți-vă o grupare de două sau de patru milioane de luptători cu o cantitate colosală de armament și tehnică de luptă. În caz de război, acestea trebuiau să desfășoare nu o operațiune pe termen scurt, ci să ducă un război lung, de uzură. Nu te descurci nici cu zecile, nici cu sutele de mii de tone. Calculul se ridică la milioane de tone de muniții, de combustibil și uleiuri, de alimente, de materiale pentru geniști, de piese de schimb etc., etc. O asemenea cantitate nu se putea transporta decât pe calea ferată.

Cererea de a pune la dispoziție coridoare prin Polonia însemna nici mai mult, nici mai puțin decât trecerea tuturor căilor ferate ale Poloniei sub controlul Armatei Roșii. Acest lucru ducea la rîndul său la trecerea întregii economii a unui stat suveran sub controlul comandanților roșii.

Cum altfel?

Iată, de exemplu, un comandant al unui corp de pușcași sovietici. Are 70.000 de luptători (să nu uităm că tovarășul Stalin amenința să facă divizii de 19.000 de soldați). De pildă, comandantul avea nevoie să trimită urgent corpului său de armată trei trenuri cu proiectile de obuze de 122 mm. Însă nu poate să-i explice șefului stației ce transportă el și unde.

Nici nu poate să aștepte pînă cînd îi vor da vagoane. Capitaliștii aștia bătuți în cap îi încurcă trebușoara lui. Iar comandantul sovietic are sarcină de luptă. Pentru neexecutare te împușcă. Credeți că, în condițiile astea, o să aștepte pînă ce proclerul de burjui își va

descărca vagoanele? E mai simplu să-l împuște pe burjui și să arunce încărcătura din vagoane, decît să ajungă cu revolverul cekistului îndreptat spre dovreacul lui.

Dar nu este un singur corp de armată, sînt o mulțime. 60 de divizii de pușcași înseamnă 20-25 corpuri de armată. 120 de divizii înseamnă 40-50 de corpuri de armată. Mai sînt și corpurile de cavalerie. Și cele de aviație. Și de tancuri. Și PVO. Și toți au nevoie de transport chiar acum. La fel și toți comandanții de divizii.

Mai sînt alte variante de comportament al comandanților sovietici în ceea ce privește transportul pe calea ferată? Să ne imaginăm: stau comandanții roșii și așteaptă pînă cînd panii rezolvă toate problemele lor de transport, iar apoi își amintesc de sărăcuții de ei și se apucă să repartizeze locomotive la vagoane... O asemenea situație nu se poate întîmpla niciodată. Transportul pe calea ferată este întotdeauna suprasolicitat. Locomotivele și vagoanele sînt întotdeauna solicitate...

Alte situații... Panii s-au apucat să facă reparații pe un anumit sector de cale ferată. Dar au cerut aprobare? Noi nu avem dreptul să dezvoltăm planurile noastre. De aceea nu noi cu ei, ci ei trebuie să cadă de acord cu noi unde, cînd și ce trebuie și se poate repara. Tot noi trebuie să le arătăm unde și în ce locuri trebuie ridicată capacitatea de trafic, unde să se desfacă bifurcațiile, unde să se construiască platforme de descărcare pentru tancuri. Cum ne vom descurca fără toate acestea?

Așa că, vrem, nu vrem, trebuie ca la fiecare stație să punem cîte un comandant sovietic care, în caz de necesitate, să poată opri toată circulația, să ceară să se descarce sau să fie deraiate toate încărcăturile, iar materialul rulant să fie trimis imediat la destinația indicată și la termen. În plus, să calculeze fără întîrziere toate itinerariile de deplasare pentru transporturile noastre.

Iar pentru ca respectivul comandant să aibă autoritatea corespunzătoare, în fiecare stație trebuie plasată o garnizoană.

Dar nici aceasta nu e totul.

Stă un tip la stație și tot clănțâne ceva: ti-ti-ti-ta-ti-ti... Nu înțelegem ce transmite. Și cui. Nu e în ordine. Trebuie să punem oamenii noștri acolo. Pentru că altfel nu vom putea să reglementăm mișcarea.

Pe atunci căile ferate nu se puteau descurca fără telegraf și telefon. De aceea, pe lîngă trecerea căilor ferate sub controlul

administrației sovietice, trebuie să treacă sub același control și toate liniile de transmisiuni. Însă de-a lungul căilor ferate se întind nu numai cabluri pentru nevoile interne feroviare, ci și pentru toate liniile naționale. Și erau imposibil de separat unele de altele: se încheiau în aceleași noduri de transmisiuni.

S-au luat liniile de transmisiuni feroviare sub control, trebuie luate sub control și nodurile obișnuite de transmisiuni. Însă acestea sînt comune cu transmisiunile statului. Am luat nodurile de transmisiuni sub control și (vrem sau nu vrem aceasta) tot sistemul de transmisiuni al statului este în mîinile noastre.

Iar împreună cu acesta este și toată puterea statală.

5

Trecerea căilor ferate poloneze sub controlul sovietic mai însemna un aspect, de care nu trebuie să uităm. În caz de război, transbordarea a mii, zeci de mii, sute de mii și milioane de tone de încărcături militare din vagoane cu ecartament larg în vagoane cu ecartament îngust ar fi complicat mult aprovizionarea unităților în luptă ale Armatei Roșii. Transbordarea ar fi frînat aprovizionarea, care și așa este întotdeauna și peste tot o problemă de primă importanță. În afară de aceasta, spațiile de transbordare ar fi puncte extrem de vulnerabile. De aceea introducerea contingentelor sovietice de milioane pe teritoriul Poloniei în scopul desfășurării unor acțiuni de luptă împotriva Germaniei ar fi necesitat inevitabil o refacere a căilor ferate poloneze la standardul sovietic...

Ați încercat vreodată să descărcați dintr-un vagon acoperit lăzi cu proiectile, să le tîrîiți și să le puneți în alt vagon? De cîți soldați este nevoie și de cît timp?

E bine dacă vagoanele sînt alături. Dar dacă trebuie să descarci aici și să tragi lada pînă acolo? Pe atunci nu erau containere și nici tehnică de încărcare-descărcare. Iar între locul de descărcare și locul de încărcare sînt nesfîrșite șiruri de trenuri...

Sau (ceea ce este și mai rău) trenul trebuie descărcat urgent, dar încă nu s-a trimis o garnitură de vagoane goale pentru încărcare. De aceea tragem încărcătura aici. Pe urmă, mîine, o tragem de aici la locul de încărcare.

Însă nu aveți un singur vagon, ci mii. Iar după o asemenea transbordare se întâmplă inevitabil ca nu știu ce divizie de infanterie să primească în loc de proiectile de 76 mm lăzi cu aparatură de aviație. Iar un regiment de tancuri se trezește cu potcoave pentru cai în loc de șenile. Căci transbordarea din mii de vagoane în alte mii de vagoane se face sub înjurături de mamă și explozii de bombe.

A trebuit vreodată să alimentați un tanc dintr-un butoi de metal? Are la pompă un mîner exact ca la mașina de tocat carne. Îl învîrți, iar combustibilul vine din butoi pe țevușoară, susurînd în gura rezervorului. În vîrți 20 de minute și ai mîna sleită de efort. Iar în butoi aproape că nu a scăzut deloc... Acum imaginați-vă transvazarea benzinei, a motorinei din cisternele unui tren în altul. Și ce echipamente trebuie să ai pentru transvazare. Iar bombardierele inamicului pîdesc din cer. Alături, soldății tîrîie lăzile cu cartușe și proiectile, rostogolesc butoaiele cu scrumbie și varză murată, trag ca furnicile baloții de fin...

În timp de pace, vagoanele se ridică pe cricuri și se schimbă roțile. Aceasta necesită un consum mare de energie și de timp. În timp de război nu este nici timp, nici energie pentru aceasta. Iar să repartizeze zeci de mii de soldați pentru transbordare nu-și permite nimeni. De aceea nemții, în 1941, deplasîndu-se în adîncul Uniunii Sovietice, au fost nevoiți să refacă ecartamentul sovietic la standardul european.

Apoi Armata Roșie, aflată în ofensivă, a fost nevoită să refacă din nou ecartamentul la standardul sovietic pînă la graniță, iar apoi pînă la Berlin.

În caz de avansare a milioaneilor de militari ai Armatei Roșii pe teritoriul Poloniei și de trecere a căilor ferate poloneze sub controlul administrației militare sovietice, comandamentul sovietic ar fi fost nevoit să înceapă imediat refacerea căilor ferate poloneze, fără să mai aștepte începerea războiului. În caz contrar, în momentul începerii războiului, cele mai apte de luptă unități ale Armatei Roșii ar rămîne departe de bazele lor de aprovizionare, fără posibilitatea de a primi cele necesare pentru ducerea acțiunilor de luptă.

6

Acum să deschidem încă o dată harta Poloniei cu granițele din 1939...

Ce vedem? Vedem teritoriile germane, care au cuprins Polonia din trei părți. Și vedem căile ferate...

Șase direcții de cale ferată tăiau granița sovieto-poloneză.

O direcție mergea de-a lungul graniței cu Cehoslovacia: Proskurov-Lvov-Cracovia. Această magistrală ar fi trebuit apărată din răsuputeri de comandamentul Armatei Roșii. Era suficient ca inamicul să arunce un pod în aer într-un loc și întregul flanc de sud al frontului sovieto-german ar fi rămas fără muniții și toate celelalte.

Această magistrală putea fi amenințată nu numai de detașamente de diversioniști, ci și de puternice formațiuni ale inamicului. Să ne imaginăm: o divizie germană a atacat de pe teritoriul Cehoslovaciei, a tăiat magistrala în două și a ocupat-o, a fortificat o zonă în jur, a minat cu milioane de mine căile de acces către aceasta. Cum veți recuceri zona ocupată? Și cât timp vă va trebui? Dar dacă nu va fi o singură divizie germană, ci vor fi trei?

Ca să nu se cucerească această magistrală, comandamentul Armatei Roșii ar fi trebuit să lase de-a lungul graniței cu Cehoslovacia forțe foarte puternice pentru apărare.

Acum să ne îndreptăm privirea spre celelalte magistrale. Toate celelalte magistrale coboară în mănunchi de la est către Varșovia, iar de aici se împrăștie în evantai către vest. Să admitem că Stalin a primit coridoarele și a deplasat pe aceste coridoare gruparea principală a trupelor sale către granițele de est ale Germaniei. Ce rezultă? Rezultă o situație funestă. Deasupra celui mai important nod al tuturor magistralelor noastre, deasupra Varșoviei, apasă Prusia Orientală, tot așa cum tabăra lui Kutuzov apăsa asupra tuturor comunicațiilor lui Bonaparte.

Armata Roșie ar ieși peste frontieră cu forțele ei principale și cele mai bune, cu care putea să înceapă operațiunea Berlin, dar în urmă, la 300-400 kilometri în spatele ei, deasupra spatelui frontului ei, apăseau teritoriile fortificate ale Prusiei Orientale. Exact ca tabăra fortificată a lui Kutuzov asupra drumurilor care legau Moscova ocupată de francezi cu Europa.

Ce ar face oricine, chiar și cel mai puțin inteligent strateg, în această situație?

Ori nu și-ar duce trupele în apropiere de Berlin și, drept urmare, nu ar cere coridoare prin Polonia.

Ori și-ar duce trupele aproape de Oder, dar ar desfășura întregul front de minim un milion de oameni la nord, ca să nu dea prilejul unei lovituri dinspre Prusia Orientală în spatele trupelor sale. În afară de aceasta, ar trebui să desfășoare și un alt front, de aceeași anvergură, cu fața spre sud, ca să se apere de loviturile de pe teritoriul Cehoslovaciei.

Polonia se prezenta în 1939 ca un singur coridor de la est la vest. În caz de folosire a acestui coridor pentru deplasarea către vest, trebuia să-ți aperi trupele de lovituri dinspre nord, precum și dinspre sud. Mai simplu spus, Stalin, chiar dacă nu ar fi fost antropofag, ar fi fost obligat oricum să desfășoare în Polonia nu un front, ci trei: la vest, la nord și la sud. Întreg teritoriul Poloniei ar fi devenit un imens câmp de operații militare. Iar în zona Varșoviei, Stalin ar fi fost silit să construiască un foarte puternic sector fortificat, ca să securizeze principalul nod al tuturor comunicațiilor, de care depindea aprovizionarea armatei sale.

Coridoarele prin Polonia ar fi însemnat imediat și inevitabil trecerea controlului asupra țării în mâinile luptătorilor pentru securitate europeană. Repet: chiar și în cazul în care acești luptători ar fi fost mînați de cele mai curate intenții.

*

Hitler a cerut un singur coridor prin Polonia. Nu pentru trupe, ci pentru construirea unei autostrăzi și a unei linii feroviare în Prusia Orientală. În funcție de ce rută ar fi fost aleasă, lungimea acestui coridor putea fi de la 46 pînă la 93 de kilometri.

Stalin a cerut o mulțime de coridoare de la granițele Uniunii Sovietice pînă la granițele Germaniei. Lungimea acestor coridoare este de la 600 pînă la 800 de kilometri și peste. Însă, după cum am văzut, aceste coridoare trebuiau să se contopească inevitabil într-un unic coridor de lungimea și lățimea întregii Poloniei.

Hitler e antropofag. Cine stă să obiecteze?

Dar iată că tovarășul Stalin este apărătorul Europei. Dacă acești pani răutăcioși i-ar fi dat tovarășului Stalin posibilitatea, el ar fi scăpat întreaga Europă de război. Atunci destinul Europei ar fi fost cu totul altul.